

Emőd Tamásnak

Hallgatsz s e csönd oly beszédes nekem,
Elhallgatom magányos éjeken.

Robot jaját hallom belőle szólni,
Arany szívvel ólomba kell omolni.

Vagy hogy egészebb vers nélkül az élet
S csak élni szépen az igaz művészet?

Hisz ifjú vagy és kedves ifjú nőknek
Hallgatsz s virágaid szívedbe nőnek.

Hallgatsz s csönded oly beszédes nekem,
Elhallgatom magányos éjeken.

Így szólt Michel Angelo:

Színnel, vonallal a nagy Sixtinát
Benépesítém, mély kínok szülője
S a Mediciek sírján a halált
Életre hívtam és a bamba kőbe
Lelket csiholtam s ama kupolát
Emeltem, bizton nézni az időkre.
De mindez láz és dac volt s koronám
Halottas ékszer, mely a néma főre
Úgy hull, miként Atlaszra a világ
S szemem kiégett és orrom betörve.
A nyirkos bolt ölén nem nyit virág
S hiába hulltam sóvárgón a kőre
S hiába hívtam én Vittoriát,
Már nincs, kivel haragvó szám pörölne.
Firenze rab s az ormótlan világ
Csak szunnyadó márványok temetője.

Idegen sírok közt

Idegen sírok közt botorkál a lábam,
Idegen ősz fázós, öreg avarában.

Idegen táj néz rám, hűvös őszi szántás,
Idegenül kong egy távoli kiáltás.

Nézem a sok kis sírt, egyszerű kis lelkek,
Itt aludják át az őszt, a gyászt, a csendet.

Minden második hant keresztje tudatja,
Hogy alatta alszik egy idegen Anna.

Milyenek lehettek? Szelíd, szláv leányok,
Szívükben viseltek egy bús mennyországot,

Csönddel, áhítattal jártak a mezőben,
Amíg elpihentek a kis temetőben.

Hol egy idegen és halálos bús szív vár
Távoli Annára, ki messzebb a sírnál.

Búcsú

Ez az én vérem, ó vegyétek,
Vegyétek tűnő életem.
A tűnő élet örökélet,
Ha vérét és szavát veszem.

Nem a mulandó, tarka szókat,
Mik zengnek utcán és teren,
De a magányba elbúvókat,
Miket láz és örvény terem.
A csodálatos, tiszta szókat,
Mik fél zene, fél rejtelem
S mik mélyebbek, mint végső sóhaj
Az elröppenő életen.

Himnusz a holdhoz

Halvány, rejtelmes asszony az egen,
Te delejes nézésű idegen,
Téged dalol ma fájó idegem.

Astarte, ezüst íj az ég ivén,
Felhők fátylán át csillogó szirén,
Nem ér föl hozzád szomorú igém!

Te bujdosál Genezáret felett
És nézed a szentjános-tüzeket,
Miket a fáradt föld csóvál neked.

Szerelmek és halálok éjjelén,
Te egykedvűn ragyogsz az ég mezén,
Hiába sír hozzád harmat, remény.

Te csak ballagsz az azúr réteken,
Hűvösen égsz a tört tekinteten
S csillogsz a sírokon és vérteken.

Feléd sikolt az ujjongó gyerek,
Feléd dagadnak zengő tengerek,
Ezüst boglár fekete gyász felett.

Üdvözet Tömörkénynek

Emlékek holdvilágos ablakán át
Nézem a messzi, áldott Tisza táját.

Az égi nyájak lassan elterülnek
S a holdban Dávid halkán hegedülget.

A jegenyék őrt állnak a világon
És a világ szép, csöndes magyar álom.

Mit, napi gondja közt eltörödvén,
Most álmodik bús szelíden Tömörkény.

...Még itt ülök én idegen telekben,
De a magyar nyár napja ég szememben

S nagy jegenyék zenéjét zúgja vérem
A törpe fenyvek görbe erdejében.

Visszatértem

Ma visszatértem. Régen vártak ők már,
A tél ágyában álmodó mezők,
A koszorús hegyek, a szőke felhők,
Mint tékozló fiút, kerestek ők.

Én ázó őszben és keserű télben
Az alacsony falak közt, éberem
Rájuk gondoltam fázva és remélve,
Míg sírva égett hamvadó szenem.

Ma visszatértem. Szívemet kitártam
És késő vággyal átöleltem őt,

Az őszök és telek száműzetésén
Esdön idézett gyönyörű mezőt.

Ólmos napok ónsúlya mind lepergett,
Feküdtem ágyán s ő egy lett velem.
S a napra gondoltam, ha majd fölöttem
Halkan rügyezve gyöngyvirág terem.

Odysseus búcsúzik

Ez Ithaka, a szürkülő sziget,
Borús olajfák árnya rámborul ma
S egy tűnt gyerekség fonnyadt koszorúja
Övezi át ez elhantolt szivet.

Ez Ithaka. A nyáj lágyan kolompol,
Vén kondás ballag gödölyék után,
Álom porába hull a délután
S a tenger mormol, mint fáradt komondor.

De én e tájon túl emlékezem
Calipsóra virágos éveken
S eszembe jutsz: Círcének édes éje

S a szemfödő alatt is fölzokog
A drága múlt és sírván gondolok
Aranyhajú szirének énekére.

Falusi éjszaka

A hideg, szűzi csillagok alatt
Az ember és a ház mind alszanak.

És alszanak a harsány kakasok
És álmodoznak az üres kasok.

És alszanak a méla tehének
És elpihent a köhögős gyerek.

És alszanak a tehervonatok,
A kocsmá is álomba szunnyadott.

És alszik oszlopán Szűz Mária
S ölen csillagmosollyal egy Fia.

Csak az örökmécs vörös fénye leng
S a bakker zeng százéves éneket.

Aludj te is, te forró, kába agy,
A hideg, szűzi csillagok alatt.

A költő szól:

Itt nincs megállás és nincs koszorú,
Én keresem magam s nem győztem én még,
Kevés remény int és szörnyű ború
S itt nem segít, csak álom és vitézség.
Vívok, vívodom és e harc örök
És el nem érem magamat soha
S a mélyből mind mélyebb után török
S versem sora a végtelen sora.
Talán egyhangú és reménytelen,
De nékem életem és végzetem.

Sírvers

Utolsó állomás, közömbös, árva község,
Hol fonnyad az öröm és elhervad a vágy,
Hol lassan omladoz az avatag örökség
S vak Béla lelke sír mohos torony falán,
Ha egyszer erre jő egy távoli, finom nő,
Kinek szívében a könny harmata remeg
És lelke bánatos, mint nárcisz, mely síron nő,
(Ó távoli öröm, ó messzi szép szemek!)
Majd fogja mondani öreg tetőkre nézve,
Melyek alatt lomhán pereg a holt idő:
- E fásult zugban élt fájó vágyak zenésze,
Szívében szent tavasz dalait őriző,
Itt élt, sötét szemét e sötét gyászra vetve,
Derűt, Itáliát keresve hasztalan,
Míg elpártolt barát, ifjúság, jószerencse
És messze élt a nő, ki dalaiba van.
Itt élt, itt álmodott, itt várta kora végét
S nem látta a világ, mily szörnyű élet ez,
Mert gyásza férfibú s az örök égi szépség,
A művészet sebet s örvényt mind befedez.

Kalózhajó

Fekete zászló és piros vitorla:
Így indulunk az éjbe, a tilosba.

Párolg az ég és balzsamos a tenger:
Megyünk, megyünk, mámorral és sebekkel.

Szirtek, szirének jönnek, tűnnek egyre,
Mi vígan nézünk a sötét egekre.

És hirtelen a bátor utat állja
Egy szürke szirten holtak karneválja.

Fekete zászló és piros vitorla
Félőn tekint a megtért utasokra.

Az ég szeles lesz és vemhes a tenger,
Kalózhajó, a szíved hevesen ver,

Fekete zászlód csendesen lehajtod,
Piros vitorlád kémli a túlpártot.

Mindenkinek

Ó emberek, szeretni kell a földet
S szeretni kell borút és bánatot,
Örülni kell derűnek és esőnek
S dalolni kell, ha minden elhagyott.

Örülni kell a gazdag hervadásnak,
Dalolni kell a téli sírokon,
Szeretni kell a csillagot s az árnyat
És tudni kell, hogy gyöngy és könny rokon!

Ezt hirdeti ma nektek egy magányos,
Bánatos ember, aki messze ment,
Ki mosolyogni tud már bánatához
S vágnak, reménynek rég békét izent.

Mári néném

Mikor meghalt, megállt az óra,
Az örök mécses kialudt.
Fehér ruháját rája adták,
- Szolgálólánya volt az Úrnak -
S tudta, hogy e világ hazug.

"Etelka" volt legszebb regénye,
A legszebb képe ó fametszet,
Melyen a sarlós holdon állott
- S az ő s kígyó farkát tapodta -
Mária, anyja kegyelemnek.

És titkos, távol férfi hőse
A kapitány, mártír Sebestyén,
Fához kötözve, égre nézve,
Míg az arany nyilak piros rést
Hasítanak boldog, ifjú testén.

Egyetlen és kegyetlen...

A napon, a verőfényes napon
Mennek a nők vígan és álmatagon.

Lebeg a kócsag és virág virit
A tavasz, a tavasz bontja színeit.

Mily szép e világ, gyönyörű tünemény,
Bús életem, rád tűz e büszke fény.

A napvilág, a boldog nagy világ
Ezer ékét dúsan tündöklő rád.

Miért, miért, én még ifjú szívem,
Hogy néked mégis ma nem kell senkisésem?

Az élet selymén hímezett csodák,
Nem kellene ez újult violák.

Csak Anna kell, csak Anna, aki nincs.
Egyetlen és kegyetlen drága kincs.

Szegény sorsom nagy diadémje Ő,
Imádandó és énekelendő!

Ki tudja hol van, hogy ma kit szeret?
Borulj rá mámorral, fiatal kikelet!

Glória

Ott fekszik ő a lány, meleg alomba rejtve
És nézi vidoran, hogy az öreg tehén

Párát fú csöndesen a néma, téli estbe
S szőke szénán topog szelíden, feketén.

A boldog bambino, a názáreti gyermek,
December gyermeke hallgatja vidoran,
A csordapásztorok milyen dalt énekelnek
Az éji delelő nyugodt óráiban.

Az isteni gyermek szétnéz e vak világon,
Mely földnek hívatik, bús csillag, ó de szép
S ahogy leszáll reá ég harmata, az álom,
Tovább hallgatja a szférák víg énekét.

Nem messze tőle már a szomorú olajfák
- A hold a táj felett ma is épp úgy lebeg -
Mint azon az éjszakán, hogy hitványul eladják
S kiissza egymagán a szörnyű serleget.

És mégis menni fog és harminchárom évet
Bolyong, míg az egek kárpitja meghasad.
...Most boldog csillagok biztos tüzei égnek
S a béke éve szánt a csillagok alatt!

Hegedű

Ha meghalok - a csönd oly nagyszerű, -
Elhallgat e világi tájakon
Egy fájó hegedű.

Egy hegedű, mely - boldog emberek -
A végtelen, reménytelen borút
Zengette meg.

A bánatot, hogy nincs igaz öröm
És nincs igazi vágy, mely teljesül
E vérkönnyes rögön.

A bánatot, mely legszebb mégis itt,
Mely borban, kéjben bíbor, isteni
Virágként kivirít.

Ha meghalok - a csönd az én hazám, -
Akkor fogok én élni, győzni majd
Igazán.

Gyászinduló

Vigyétek őt zenével és babérral,
Esett hős, ó de harcban elesett.
Küzdött magánnyal, kórral és magával,
De ködön át kereste az eget.

S bár önmagát és éltét nem találta,
Kereste mégis és keresni szép.
Temessétek mellé kora halála
Borús okát: derékon tört hitét.

Talán kihajt az áldott anyasírból,
Jövőbe nő, piros lesz és meleg
S kijönnek hozzá az új emberek

S szívükre tűzve vígan, bízva bízón
Indulnak új harcokra, ifjú hévvel.
Vigyétek őt babérral és zenével!

Azért szeretlek Anna...

Azért szeretlek Anna, mert nagy emlék,
A tünde múlt örök hárfája vagy,
Mert fölzokog egy szép, bús végtelenség,
Ha visszazendül távozó szavad.

Azért szeretlek Anna, mert veled kerestem
A májuséj kárpitján csillagot,
Mely őszök őszén és dermedt telekben
Fiatal lánggal ott tovább ragyog.

És tündököl egy messzi szerelemre,
Mely győztesen zeng sors és sír felett
S elmúlt kezek búcsúzásán merengve
A szűz magasban fénye megremeg!

Magamról, messziről

Az életet
Imádta ő
Reménytelen
S dalolva ment,
Hódolva ment
Keresztül téreken és réteken.

Piros szíve
Bús titkosan

Vérzett szegény
S azt hitte mind,
Hogy ő szelíd,
Hogy ő csöndes, fásult, fáradt legény.

De egymagán
Virrasztva mély,
Vak éjeken,
Föltört kevély
Nagy zokszava
S belédöngött az ájult végtelen!

S a csillagok,
Sápadt szívek
Nézték merőn,
Mi láng lobog
Oly vésszesen,
Lidércesen e földi temetőn?

Annáról, messziről

Kis falvakon és nagy pusztákon át
A város küld felém víg harsonát.
Víg harsonát és vad nászindulót,
Ma még, szívem, ma még, elindulok!

Ragyogva várnak messze körutak,
Kongó terek, zengő szökőkutak.
Ott tündököl száz arany kirakat
Egekbe néző erkélyek alatt.

S a kirakatok előtt Anna jár,
Ó, boldog, fényes, selymes annabál.
Fiatal arcán új tavasz ragyog,
Mely engemet örökre elhagyott.

Fiatal teste vígan megfeszül,
Akit imádtam reménytelenül,
Fiatal ajkán új mosoly nevet:
Felétek új, boldog sihederek!

Bölcsen és derűsen

Bölcsen és derűsen be szép volna élni,
Élni, nem remélni,
Haláltól se félni, véle megbékélni.

Temetőbe járni, vígan elsétálni,
Koszorukat látni
S mosolyogni: utunk oda mily parányi.

Nézni az egekre, tavaszi mezőkre,
Téli örökzöldre,
Altatóra várva heverni a földre.

Bölcsen és derűsen be szép volna élni,
Élni, mit se félni,
Rövid földi lázat könnyűnek itélni!

Végtelenség verse

Kis életemmel szemben, kék szemével
Nyugodtan néz a mély, nagy végtelenség,
Ragyog, ragyog és mosolyogva néz le
Elcsukló sírást, elfutó szerencsét.
Én itt ülök és írok a magányban,
A gyertya fogy, az örök fény közelget,
Mint siralomház árnyán ül az árva,
Szegény rab s örvény párkányán a gyermek,
Ó végtelenség, szép, mély végtelenség,
Szemedbe néznék s lehunyok szemem.
S alélva, mint álmában gügyögő fény,
Neved szólítom bús szerelmesen.

Altató

Fordulj be csöndesen s feledd el, ami bántott,
A kaján arcokat, a keserű világot!

Fordulj be csöndesen s gondoldj egy nyári éjre,
Mely tisztán ott ragyog lelked mély tükörébe.

Fordulj be csöndesen és légy tizenhat éves
És légy szép, fiatal, halálos vággyal ékes!

És ártatlan, szabad, ki azt hiszi, merengvén,
Hogy ifjú elmúlás vár rá egy boldog estvén.

Fordulj be csöndesen és tudd feledni szépen
A rút, unt életet a halál tükörében.

Vidám tudomány

Képektől és szobroktól messze menve,
Lassan föléledsz végre, életem
És elcsitulsz, távol szépség szerelme
S a tudás fáját vígan ízlelem.

Az enyhe csöndet a nyugodt szobában,
Az asztalnál, hol orgona virul,
A boldog ágyat a holdfényes árnyban,
Mikor a lámpa és a gond kihuny.

S a múlt oly élő, meghitten meleg lesz,
Váradi utcák és szegedi táj,
Korán kelő szememben tarka reggel,
Hő délutánon álmatag diván.

És viruló nők, kacaj és ígéret
És ciprusok az áldozó napon,
Míg karjaink kitárjuk: édes élet,
Te egyetlen eltűnő alkalom.

Az élet nem nagy, ó de szép az élet
S a szálló percek balzsama örök
S a boldog órák később is zenélnek,
Csak lelked légyen fiatal s görög!

Egy harmincéves férfi így dalol ma
S bár sok fanyar bú forr borába még,
Már ujjongani meri: heuréka,
Múló az élet, de múlóba szép!

Robogva jön...

Robogva jön, mint gyorsvonat az éjben,
Harmincadik évem.

Hoz-e hitet, dalt, aranyat vagy asszonyt,
Aki itt marasszon?

Hoz-e győzelmet, hoz-e végre békét,
Csöndes őszök ékét?

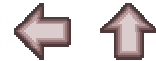
Lehet-e egyszer boldogan szétnézni,
Tűnt tavaszt idézni?

Pipázni vígan, bátran verekedni,
Vagy vár már a semmi?

Elvisz-e délre, vagy elvisz örökre
A fekete rögbe?

Robogva jön, mint gyorsvonat az éjben,
Harmincadik évem...

Falusi hold

Tar ágak közt a falusi egen
Napeste jöttén a hold megjelen.

Újult karéja tündökölni kezd
S megszépül a szegény falusi est.

Alacsony homlokú házak fölött
Virraszt varázsa, a bús és örök.

S hogy nő az árny és húga a magány,
Mindig dúsabbá nő az éj falán.

Vékony karéja folyton fényesebb,
Már glória lesz holt tetők felett.

Ő a szerelmem, vágyam csillaga,
Az életem, az álmom ő maga.

Szép tünde csillag tar ágak között,
Ott tündökölsz már kedvesem fölött:

Ki dús haját, mely fényeddel rokon,
Most bontja ki a messzi balkonon.

Bujdosó Balassi

Mily messzi, messzi vagy már
Hazám, Annám, víg ifjúságom,
Reményem, életem.
Messzebb, mint az égi hold
S éji álom!

Mily szörnyű, szörnyű erre
Hazám határát sírva nézni.
Örömet és életet,

Mint hantolt kísértetet
Fölidézni!

Be könnyű, könnyű lesz majd
Fehér zászlóval visszatérni.
Piros sebbel, jaj, mi szép
Zöld fűre hullni, mint halott
És férfi.

Késő vallomás

Egy képét láttam arany medaillonban,
Tizenhat évvel szőkén rámmosolygott.
Hol voltam akkor én, ó hol bolyongtam,
Hol vártam a nőt, a veszélyt, a sorsot?

Milyen sikátor rejtett tőle féltőn,
Féltékenyen milyen könyv volt előttem,
Milyen nyomor és milyen bánat őrzött,
Hogy nem kerestem s hozzá nem vetődtem?

És e mosoly, e szűz, tizenhat éves
Kit üdvözölt először és sóváran,
Ki állt ujjongva és győzőn elébem,
Míg én csillagra vártam a homályban?

Ha vissza tudnék menni e tavaszba
S tizenhat éve küszöbére állni
És mondani: "Üdvözlégy, ifjú angyal,
E nap az élet és e perc királyi!

Megállj, hadd nézzek fiatal szemedbe
És tiszta ajkad bíborát köszöntsem.
Ezért indultam a nagy tengerekre
Életgályámmal az örök időben.

E percet és e szent tizenhat évet
Most elviszem. Győzővé tett az élet."

De én oly későn láttam ifjú képed...

Homonnai

Én láttam őt ifjú halála révén,
amint mosolygott sorson, életem,
amint gúnyolta a meddő keservet

és nyilaidat, szörnyű szerelem!
És láttam őt, amint a léha, balga
üres tömegtől szépen elvonult
s a csillagok felé nézett szelíden
s derűsen nézte az örök borút.
De szeme mélyén és a lelke mélyén
tudom, mily honvágy élt az Életért,
mily szomjuság, mily tantalusi mámor,
szegény fiú, csak harminc évet élt.
Barátaim, e sorsfeletti élet
így tűnjön el, némán, emléktelen,
és a jövő ne adjon éltet annak,
kitől ezt megtagadta a jelen?
Barátaim, valamit tenni kéne,
ajkam dalolni s kérni tud csak itt,
Várad, ki városa vagy a jövőnek,
ó ne feledd szegény Homonnait.

A bárka révbe indul

Az élet egyre mélyebb
És egyre csöndesebb
És kincsesek a mélyek
Nyugodt roncsok felett.
A csillagok szelídek,
A bánat is pihen
S a nyugalom von ívet
Az égen és szíven.
Sok zene, zaj elalszik,
Sok vihar is elül,
Megyünk örök virradtig
Vígán, de - egyedül.
Fölöttünk a béke
Galambja repül.

A nyári Tiszánál

Az öreg Tisza szörnyen zavaros.
Keserves kedvvel ostromolja partját.
Szilaj bánatát küldi benne
A nyugtalan Maros
S a távoli, koldus Máramaros.

Én hallgatom e hosszú zokogást,
Én értem e messze üzenetet,
Máramaros zagyva, fájó zenéjét,

Hol bujdokoltam
S a Marosét, hová majd most megyek.

Öreg Tiszám, te régi, jó rokon,
Be egy a kedvünk, sorsunk és dalunk.
Találkozunk, búcsúzunk százszor
És végre végtelen
Idegen ágy ölén csak elhalunk!

Ancsa szolgáló

A kis végváros vendéglője mélyén
A söntés rejtekén élt Ancsa lelkem
S csodálkozott boros, bús éjek éjén,
Ha az urak mulattak ott a csendben.
A fásult jegyző s zordon szolgabíró
Szilaj nótákra zendített keményen
És Ancsa hallgatott
Szelíd szláv dallamokkal a szívében.

Oly kender volt a kócos haja néki
És oly kökény félős kék szemepárja,
Lelkében messze fenyvesek meséi,
Alacsony viskók rontó babonája.
Egy-két vad vendég megölelte néha
S idegen szókat suttogott fülébe
És Ancsa hallgatott
És megriadva zajlott lomha vére.

És egyszer eltűnt áldott szégyenével.
Tavaszkodott, a Morva zúgva áradt.
A Morva jó ágy, falujába ér el,
Hol most pattognak a fiatal ágak.
Mert ősi sors ez: hogy duzzad tavasszal
A Morva és rügyez az ifjú plánta...
És akkor este lett
S a söntés Ancsát többé nem találta.

Falusi harang verse

A hangom egyszer régen meghasadt.
A nagy, szent Dómból selyem ég alatt
Idekerültem.
Szegény, repedt falusi harang.

Most hirdetem a paraszt-születést
És kongatom a koldus-temetést.
Giling-galang
S a jég ellen védem a vetést.

Ködös, kopott táj, fázós, idegen
S én zengetem halottas énekem.
Bim-bam, bim-bam,
Fölöttem megmaradt a végtelen.

Távol harangok idekonganak:
Giling-galang, bim-bam, giling-galang.
Temet, sirat.
Engem sirat, temet száz büszke hang.
Száz boldogan zengő és távoli harang.

Szép csöndesen

Mindig hangfogóval, lassan muzsikáltam.
Kevély kurjantással
Jobban győzték kicsinyebbek nálam.

Én mindig a csöndes, holdas égre néztem
S talán egy-két szelíd
Búslakodót így is megigéztem.

Mások csárdást húztak hangos életbálban,
Én egy-két szegénynek
A végeken vígaszt muzsikáltam.

Egyszer úgyis vége a zenének, táncnak
S a kevély kurjantók
Velem együtt sírba botorkálnak.

Petőfi Zoltán

A kis szobában, hol e verset írom,
Lakott Zoltánka, a szép, bús gyerek
S merengett egy korai, messze síron,
Hol apja alszik. Ó, hol is lehet?

S borongott S. M. kisasszony szerelmén
S eszébe jutott Júlia anyja
És fájt neki a titkos végtelenség
Felé sugárzó örök csillaga.

Borok és lányok mindhiába csalták
Rövid mámorba; nyomta valami:
Egy szent örökség roppant álmai.

Ez ablakból kitartha vézna karját
Felétek: élet, szabadság, halál
S már vitte gyorsan az Illés-batár!

Betegszoba

Ez ágyon ring most életem tova,
Ringatja láz, ringatja rejtelem,
Évek, remények, kétségek soka
Mind szállanak velem...

A bús világ, a dús kalmár világ
Oly messze megy, mint part a tengeren,
Föl a vitorlát, búgjak, imák,
Harsog a végtelen.

S a lélek, aki meddön keresett
Írányt és partot, örömet, eget,
Most érzi, hogy az Isten közeleg
S feléje integet.

Glória

A hangod selyme egyszer elfakul,
Hajad aranya koporsóba hull.

Gyönyörű tested, e meleg szobor,
Hűvös rögök ölébe szétomol.

Jöhet idő, hogy élsz még és szeretsz
S az én szívemben tél és este lesz.

Magányos este, fázós és beteg,
Már nem akarlak és nem értelek.

Mi voltál? Játék. Eltörtél szegény.
A harc is elmúlt és már nincs remény.

És mégis, mégis. Rímek, ritmusok
Szent tengerén elsüllyedt májusok

Gyönyöre zeng és kínja ring tova,
A dalom él és vége nincs soha!

Shakespeare halála

Az Arany Szarvas zöldes udvarában,
Hová a gond, bú senkit sem kísér,
Az esti órák víg kompániája
Nézi: hogy száll az áprilisi éj.
Előttük az Avon szürke vize ballag
S a parton bókol szürke fűzfator,
De színeket lop a szemükbe lassan
S tündéri tájat bűvölget a bor.
S a kora tavasz és a késő mámor
Olyan, miként, ha hárfá pengene
És elfeket elrejtő lenge fátyol
A távol Ardenn erdeje.

Kilenc az óra. Ő lép most be éppen,
Tar homlokán lámpák derűje leng
S egy végtelenség mosolyog szemében,
Kék ibolyák, kék ég, kék tengerek.
Nyugodt gesztussal, mint aki leinti
A vágyakat már és a gondokat,
Leül szelíden s vígan emelinti
A serleget, mely kedvet s álmod ad.
Beszélni kezd. Hogy mily békés az este
És mily szelíd ez április hava.
Hamlet fiáról szól, kit nem felejthet
S fölsír mély gordonkaszava.

A tiszteletes elteszi a kártyát,
Az öreg bíró fapipára gyújt.
Mind Vilmos mester ajkait csodálják
És cseng a szó és visszacseng a múlt.
S a mester egyszer csak a földre réved
És hirtelen szívéhez kap keze
És szemei, ez áldott, drága fények,
Mint a kilobbant fáklyaláng szene.
"Mi az barátom?" - kérdezi a csaplár
És hangja, mint hordók szádája zeng.
Ő asztalára hajtja sárga arcát
És szól:
"A többi néma csend."

Trecento

Vörös fáklyák lobogtak,
Mint üstökösfarok
S fényes máglyák omoltak
S harsogtak harcdalok
S véres karddal robogtak
Vészes arkangyalok
S konok daccal zokogtak
Eretnek kardalok
S vetéseken tiportak
Kegyetlenül s balog
Az ércpáncélba horpadt
Érclelkű lovagok.
De jött Ferenc szelíden,
Szemében kék virág,
Lelkében boldog Isten,
Szívében új világ
És énekelt imígyen
Profán litániát:
"Szép hűgaim, galambok,
Nővéreim, ti fák,
Testvéreim, ti barmok,
Legyetek jók ti hát!"

Annának, utolszor

Te messzeségek asszonya, te emlék,
Isten veled, most elküld már szívem.
Mennék utánad, ó de merre mennék?
A végtelenbe tán?
Te csillag vagy ma már az égíven.

Isten veled! Te vagy a fiatalság,
Az édes múlt, az elveszett tavasz,
Magamtól búcsúzom, ha küldöm Annát.
Az ifjúságomat,
Amely egyetlen, messze és igaz!

Isten veled! Ma oly dal kél szívemben,
Mint boldog visszhang bús szőlőhegyen,
Mely várni fog fagyos, fehér telekben.
A szőke napra vár.
Isten veled napom, egyetlenem.

Prológus Eötvös József ünnepére

Egy igaz, nagy ember ünnepére jöttünk
Aki nem kevély érc, magosan fölöttünk,
Nem a csaták hőse,
De szelíd, finom fej, komoly és nyílt homlok,
Kit a szenvedőkért felhőztek a gondok
S ki vigyázva nézett a magyar jövőbe.

Ki született báró, mert lelke nemesség,
Kinek az előjog dicső kötelesség
Áldozni a népért.
Aki a kastélyból a kunyhóba szállott,
Hozva a jobbágnak az örökváltságot,
Ezeréves szörnyű szolgarobot bérét.

És megünnepeljük a költőt, ki ember,
Aki forró szívvel, ragyogó lélekkel
Harcol, mikor alkot
S költeménye tetté, álma lesz valóvá,
Fölsíró regénye új forradalomná,
Melyben a jog győz és nincsenek sírhantok!

Mint a hű tanítvány, úgy állunk előtte,
Hiszen ő e nemzet nagy, bölcs nevelője,
Szelíd és jó mester.
Élete tanulság, emléke örökség,
Úgy daloljuk őt, mint új idők új hősét,
Ki új díszet adott e nagy, szent szónak: Ember!

Isten háta mögött

Oly unt ma a kisváros, oly szűk ma a világ,
Úgy vonnak, úgy üzennek a távol Indiák.

Oly bús a kaszinó s Gvadányi képe fáj,
Úgy hí, úgy int keletről egy naphímezte táj.

Talán Japánba kéne elmenni csendesen,
Ott könnyű a halál és az élet nesztelen.

Talán az új világban, ős erdők szigetén,
Feledném, hogy milyen nyúlt az idegem, szegény.

Talán a büszke Berlin zuhatag élete
Lenne e kósza érzés zenekísérete.

Talán az Óceánnak egy pontján él a táj,
Hol kifáradt sirályként némán lehull a vágy.

Vagy a komor középkor tömjéne kell neked
Szívem s az égi ostya aranykehely felett?

Vagy nincs a nap alatt már sehol tenyérszi hely,
Hol végtelenbe indult vágyam te, elpihenj?

Talán az éjbe omlott tájékok lelke hí
S a kedves cimboráknak elporlott szívei?

Innominata

Egy ismeretlen, névtelen leány
Azt írta nékem: látott és szeret.
De találkozunk nekünk nem lehet.

Sokszor tűnődöm rajta: milyen ő,
A mosolya, a szava, a szeme
S beszélgetek a távolból vele.

Fiatal lány, szerettem én nagyon,
Adtam szívet, hitet, vágyat sokat
S hiába volt száz égő áldozat.

Miért szeretsz? A bánatért talán,
Mely férfilelkemből lelkedbe tör
S miért szaladsz meg bánatom elől?

Jó tudnom azt, hogy valaki szeret
S keresem szemek mélyén szerteszt
Szerelmed angyali üdvözlését...

